

Regler, som de nu foreligge. Grad Dyrheden angaaer, da kan det maaskee være, at den ærede Ordfører kan have Ret i, at den af mig foreslaaede Maaade kan være noget dyrere, men saa tabes der paa den anden Side efter Lovforslagets Bestemmelser en større Sikkerhed for en eensartet Beskatning over det hele Land, saaledes at Skattens Udbytte maaskee i det Hele taget bliver meget mindre for Statskassen, end den vilde blive efter den af mig foreslaaede Fremgangsmaade. Det er derfor et stort Spørgsmaal, hvilken af disse to Fremgangsmaader der bringer Statskassen det højeste Netoudbytte, og det er dog efter min Mening det Vigtigste, at der fremkommer et saa stort Netoudbytte som muligt paa den retfærdigste Maaade; men efter den hele Stilling skal jeg slet ikke videre indlade mig paa at debattere dette. Jeg skal endnu kun angaaende Forslaget under Nr. 22. a, som er stillet til § 18, gjøre en lille Bemærkning. Man har meent, at det i høj Grad vilde være ubilligt at lade denne Bestemmelse gaae ud af Loven, men naar man vil see rigtig til, saa vil man finde, i hvor saa Tilfælde denne Regel vil komme til Anvendelse efter de Bestemmelser, der blevetagne i forrige Møde. Man maa jo lægge Mærke til, at i Kjøbenhavn vil denne Bestemmelse aldeles ikke kunne komme til Anvendelse i det første af de to nævnte Tilfælde, at en Mand's samlede Skatteindtægt ikke er mere end 400 Rd. Det er altsaa en Bestemmelse, der aldeles ikke gjælder for Kjøbenhavn i den ene Retning. I Kjøbstæderne vil den kun komme til at angaae dem, der have mellem 400 Rd. og 350 Rd.; den hele Byrde, de ville kunne faae, er den Skat, det vil kunne paalægges dem at svare af i det højeste 50 Rd. For Landets Vedkommende vil Bestemmelsen træffe dem, der have at betale Skat af den Indtægt, der ligger mellem 300 Rd. og 400 Rd., altsaa af 100 Rd. Mine Grunde til at foreslaae, at Stykket skulde udgaae, være, at det forekom mig, at Communerne, der i mange Tilfælde have Forpligtelser til at optræde som Forsørgere for Folk i visse Stillinger, da kunde give den Vedkommende en tilsvarende Løttelse i hans communale Skat, eller ogsaa i visse

Tilfælde ligefrem udrede den for ham, jeg vil f. Ex. sige, naar han var udcommanderet i Krigstid, ligesom man i lignende Tilfælde i Communerne idetmindste har efter særlig Lov været forpligtet til at underholde vedkommende Udcommanderedes hele Familie. Det er altsaa en saa ubetydelig Bestemmelse med Hensyn til den store Mængde, at det forekommer mig at være urigtigt at opretholde den. Nu bliver den anden Side tilbage, nemlig at kunne give en Løttelse til dem, der vel kunne have større Indtægter end de Summer, der her ere nævnte, men som have gjort Selvangivelse og have forlangt Nedsættelse i Skatten; men derom vil jeg blot sige, at det jo ikke er sandsynligt, at dette vil være en Glasse Folk, der i høj Grad vilde blive hebyrdet ved at maatte udrede den Skat, som den nu kommer til at yde, efter de almindelige Regler, og ogsaa med Hensyn til dem mener jeg, at Communerne i slige Undtagelsestilfælde ogsaa maatte komme dem til Hjælp. Det er af disse Grunde, at jeg har stillet Forslaget om, at Bestemmelsen skulde gaae ud. Det forekommer mig urigtigt at beleme en Lov med flere Bestemmelser end dem, der ere absolut nødvendige, og jeg antager denne for at være unødvendig, fordi den er af et saa ringe Omfang og saa liden Betydning, men forøvrigt indrømmer jeg dog ogsaa meget gerne, at i og for sig gjør det heller ikke Stort til Sagen, om den bliver staaende eller ikke.

Ordføreren: Den ærede Forslagsstiller, der nu satte sig, har ikke forstaaet det paagjældende Stykke rigtigt, han har troet, at der ikke var Spørgsmaal om Nedsættelse for Andre end dem, hvis Indtægt ikke overstiger 400 Rd., men Bestemmelsen gjælder for Alle. (Wint her: Ja, det veed jeg meget godt!) Ja, men saa passer det ærede Medlems Motivering slet ikke. Desuden har Udvalgets Fleertal foreslaaet, at Betingelsen: „har gjort Selvangivelse“ skal udgaae, og forsaavidt dette vedtages, kommer der til at staae, at alle de, der ere i et saadant Forhold som det, der er nævnt i det paagjældende Stykke, skulle kunne faae Nedsættelse, „naar enten den Skatteplig-